

Sygn. akt I C 436/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 grudnia 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa **S. Z.**

przeciwko (...) **S.A. w S.**

o zapłatę

1. Uchyła wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 maja 2014 roku w sprawie I C 436/14 w części dotyczącej kwoty 1.230 zł (tysiąc dwieście trzydzieści złotych) i w tym zakresie oddała powództwo. W pozostałej części utrzymuje wyrok zaoczny w mocy;
2. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda S. Z. kwotę 254,39 zł (dwieście pięćdziesiąt cztery złote trzydzieści dziewięć groszy) tytułem kosztów postępowania;
3. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 371,13 zł (trzysta siedemdziesiąt jeden złotych trzynaście groszy) tytułem nieopłaconej części wynagrodzenia biegłego.

SSR Grzegorz Korfanty

sygn. akt I C 436/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 marca 2014 roku, sprecyzowanym na mocy pisma z dnia procesowego z dnia 24 marca 2014 roku, powód S. Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 14.206,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 28 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność A. K. (1), został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej, do której doszło w dniu 2 października 2013 roku. Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu jego spowodowania był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanej. W związku z uszkodzeniem pojazdu w kolizji, poszkodowany najął na czas jego naprawy pojazd zastępczy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd zastępczy był poszkodowanemu niezbędny do codziennych dojazdów do pracy, robienia zakupów, wyjazdów z rodziną oraz do codziennego użytku. Ponieważ najęty przez poszkodowanego pojazd należał do wyższej klasy pojazdów aniżeli pojazd uszkodzony, poszkodowanemu udzielono rabatu na czynsz najmu do stawki pojazdu niższej klasy.

W konsekwencji, z tytułu najmu pojazdu zastępczego, powód wystawił fakturę VAT opiewającą na kwotę 17.158,50 zł brutto, która dokumentowała należności związane

z wynajęciem na rzecz uszkodzonego pojazdu zastępczego, a na którą składały się kwota 100,00 zł netto tytułem podstawienia auta pod warsztat naprawczy w R., kwota

100,00 zł netto za odbiór auta spod warsztatu oraz kwota 13.750,00 zł netto za wynajem pojazdu zastępczego na okres 55 dni, tj. od dnia 9 października 2013 roku do dnia 2 grudnia 2013 roku. Powód wyjaśnił, że stawka dzienna za wynajem auta klasy D, zawierająca brak limitu kilometrów, brak kaucji i brak ograniczeń dla kierowców, wyniosła 300,00 zł netto, która została ostatecznie obniżona do stawki 250,00 zł netto. Powód wskazał, że uszkodzony zdecydował na niego swoją wierzycielność z tytułu najmu pojazdu zastępczego

w kwocie wynikającej z wystawionej mu przez powoda faktury VAT za najem, podstawienie

i odprowadzenie pojazdu. Powód wezwał pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty wynikającej z tej faktury, jednakże pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę związaną z koniecznością poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego jedynie do kwoty 2.952,00 zł, która została wypłacona na rzecz powoda. Pozwana uznała za zasadną refundację kosztów podstawienia pojazdu zastępczego do uszkodzonego i jego odbioru, ale w sposób nieuprawniony dokonała pomniejszenia stawki najmu pojazdu zastępczego do kwoty

246,00 zł brutto za dobę oraz weryfikacji czasu najmu pojazdu do 11 dni, nie uznając realnego czasu przez który uszkodzony był pozbawiony faktycznej możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. Odnośnie sformułowanego roszczenia odsetkowego powód wyjaśnił, iż podstawę ich naliczenia stanowił przepis 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Skoro powód zgłosił pozwaną swe żądanie

w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego wezwaniem doręczonym pozwanej z dniem 28 stycznia 2014 roku, to jego roszczenie stało się wymagalne z dniem 28 lutego 2014 roku.

Do momentu rozpoczęcia pierwszego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie ustosunkowała się merytorycznie do twierdzeń pozwu.

W dniu 22 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach wydał wyrok zaoczny, orzekając w całości zgodnie z żądaniem pozwu i nadając mu rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 30 maja 2014 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna w S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości, zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W pierwszej kolejności pozwana zakwestionowała legitymację czynną powoda, kwestionując skuteczność cesji zawartej z uszkodzonym i podnosząc, że nie wykazał on, aby w dacie jej zawarcia objęta nią wierzycielność istniała. Pozwana nie kwestionowała zasady odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 2 października 2013 roku oraz faktu wypłacenia na rzecz powoda odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie 2.952,00 zł, niemniej wskazała, że domaganie się przez powoda kwoty przewyższającej wartość odszkodowania, które w zakresie kosztów naprawy pojazdu wyniosło 13.452,76 zł, jest bezpodstawne, albowiem związane było z nieekonomicznym i nie mieszczącym się w granicach szkody działaniem uszkodzonego, który wygenerował wysokie koszty nie mające charakteru celowego i ekonomicznie uzasadnionego. Wedle pozwanej, łączny okres naprawy pojazdu uszkodzonego, a tym samym uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego, powinien wynosić 11 dni – skoro naprawa pojazdu uszkodzonego odbywała się

w autoryzowanym serwisie, to klient mógł oczekiwać, że naprawa ta zakończy się szybciej, co wynika z dostępności części, a także dłuższego niż powszechnie przyjęty 8 – godzinny czas pracy. Jednocześnie, opieszałość zakładu naprawczego czy zła organizacja jego pracy, powodująca przekroczenie racjonalnego czasu naprawy pojazdu, nie może w skutkach obciążać ubezpieczyciela. Co więcej, powód nie wykazał, aby uszkodzony przez cały okres naprawy musiał korzystać z pojazdu zastępczego, tym bardziej, że stan pojazdu uszkodzonego był dobry, pozwalający na jego użytkowanie (pogięcia tylnej klapy), a także by przez cały ten czas musiał korzystać z pojazdu z opcją braku limitu kilometrów, braku kaucji i braku ograniczeń dla kierowców. Powód nie wykazał także, dlaczego nie mógł

dokonać rezerwacji internetowej pojazdu, skoro cena tam oferowana była niższa. Jeśli chodzi o stawkę najmu pojazdu zastępczego, to nie powinna ona odbiegać od cen występujących na lokalnym rynku

W piśmie procesowym z dnia 8 lipca 2014 roku powód, ustosunkowując się do treści sprzeciwu od wyroku zaocznego i podtrzymując dotychczas wyrażone stanowisko w sprawie przede wszystkim wskazał, że wobec bezgotówkowego rozliczenia z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, poszkodowany nie był zobowiązany do poniesienia kosztów tego najmu, skoro dokonał na rzecz wynajmującego cesji wierzytelności dotyczącej tych kosztów. Jeśli chodzi o okres najmu pojazdu zastępczego, to okres ten wynoszący 55 dni nie był spowodowany zwłoką w naprawie pojazdu, czy to z winy poszkodowanego, czy warsztatu naprawczego, i uwzględniał normalny tok naprawy. To pozwana przyczyniła się do wydłużenia czasu naprawy pojazdu zwlekając z akceptacją kosztorysu naprawy, który warsztat otrzymał dopiero w dniu 16 października 2014 roku. Przy tym, redukcja odpowiedzialności zakładu za okres najmu pojazdu zastępczego mogłaby nastąpić jedynie wówczas, gdyby pozwana wykazała, że poszkodowany zwlekał ze zleceniem przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, co jednak nie nastąpiło. Odnosząc się zaś do zarzutu dotyczącego zastosowanej przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego podniósł on, że stawka ta nie odbiegała rażąco od cen rynkowych, a jednocześnie pozwana określając należną stawkę na kwotę 246,00 zł brutto w ogóle nie wskazała na jakiej podstawie przyjęła właśnie tę kwotę.

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności wyroku zaocznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 października 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność A. K. (1).

Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w S..

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: oświadczenie (k. 85)/

W dniu 9 października 2013 roku A. K. (1) zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

/okoliczność bezsporna, a nadto dowód: zgłoszenie szkody (k. 83 – 84)/

Naprawa uszkodzonego pojazdu A. K. (1) została przez niego zlecona autoryzowanemu zakładowi naprawczemu marki F. – (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R., którą właściciel pojazdu upoważnił do odbioru odszkodowania należnego w związku z likwidacją powstałej w jego pojeździe szkody. Pojazd został przyjęty do naprawy w dniu 9 października 2013 roku i w tym samym dniu została sporządzona przez warsztat kalkulacja jej kosztów i zamówiono niezbędne części.

Pierwsze oględziny pojazdu po szkodzie przez przedstawiciela ubezpieczyciela miały miejsce w dniu 9 października 2013 roku.

W związku z niedostępnością części wymaganej dla przeprowadzenia naprawy w pojeździe A. K. (1), warsztat naprawczy oczekiwał na ich dostarczenie przez okres 37 dni. Zamówione części dostarczono dopiero w dniu 22 listopada 2013 roku (piątek). Z uwagi na okoliczność, iż sobota jest dniem niepracującym warsztatu, naprawa pojazdu rozpoczęła się w dniu 25 listopada 2013 roku (poniedziałek) i trwała 3 dni (do środy włącznie). Następnego dnia, w dniu 28 listopada 2013 roku (czwartek) pojazd mógł zostać wydany A. K. (1).

Łączny czas konieczny dla naprawy pojazdu marki F. (...) wyniósł 51 dni.

W dniu 29 października 2013 roku (...) Spółka Akcyjna w S. poinformowała A. K. (1) o przyznaniu mu odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 6.850,83 zł. W tym samym dniu, drogą elektroniczną, zwróciła się do upoważnionego warsztatu o dostarczenie faktury VAT dokumentującej poniesione koszty naprawy pojazdu A. K. (1).

W dniu 30 listopada 2013 roku warsztat naprawczy wystawił dokument zawierający wykaz elementów zastosowanych do naprawy pojazdu A. K. (1).

/dowody: dokument z dnia 30 listopada 2013 roku (k. 80 – 81), upoważnienie (k. 82), pisma z dnia 29 października 2013 roku (k. 89, 90), kalkulacja naprawy (k. 92 – 98), dokumentacja fotograficzna (k. 152 – 194), kalkulacja kosztów naprawy wraz z kosztorysem i dokumentacją fotograficzną (k. 196 – 222), protokół szkody (k. 223 – 224), pisemna opinia biegłego sądowego (k. 265 – 281) wraz z opinią uzupełniającą (k. 318 – 320) /

Niezależnie, w związku z uszkodzeniem pojazdu A. K. (1) w kolizji z dnia 2 października 2013 roku, poszkodowany najął pojazd zastępczy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na okres 55 dni. Umowa została zawarta z S. Z., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. Z., w dniu 9 października 2013 roku.

Pojazd zastępczy był niezbędny A. K. (1) do codziennych dojazdów do pracy, robienia zakupów, wyjazdów z rodziną oraz codziennego użytku.

Ponieważ A. K. (1) najął pojazd zastępczy zgrupowany w wyższej klasie pojazdów aniżeli pojazd uszkodzony, dobową stawka najmu pojazdu zastępczego została obniżona do stawki odpowiadającej najmowi pojazdu tej samej klasy co pojazd uszkodzony.

I tak, ostatecznie stawka najmu wyniosła 250,00 zł netto za dobę. Ponadto, A. K. (1) był zobowiązany do poniesienia kosztu z tytułu podstawienia pojazdu zastępczego pod warsztat naprawczy, w którym odbywała się naprawa uszkodzonego pojazdu stanowiącego jego własność (w wysokości 100,00 zł netto), oraz kosztu jego odbioru z warsztatu

(w wysokości 100,00 zł netto). Łącznie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, A. K. (1) poniósł koszt w kwocie 17.158,50 zł.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: umowa najmu pojazdu zastępczego (k. 14), oświadczenie z dnia 2 grudnia 2013 roku (k. 15), faktura VAT z dnia 2 grudnia 2013 roku (k. 16)/

W dniu 2 grudnia 2013 roku między A. K. (1) a S. Z., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. Z., doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Na mocy zawartej umowy, A. K. (1) przelał na S. Z. wszystkie prawa przysługujące mu w związku ze szkodą z dnia 2 października 2013 roku, celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki A. (...).

/dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 2 grudnia 2013 roku (k. 17)/

A. K. (1) nie dokonał zapłaty z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 22 stycznia 2014 roku S. Z. wezwał (...) Spółkę Akcyjną w S. do wypłaty na jego rzecz odszkodowania w kwocie 17.158,50 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Wezwanie zostało doręczone ubezpieczycielowi z dniem 28 stycznia 2014 roku.

/dowody: pismo powoda z dnia 22 stycznia 2014 roku wraz z dowodem doręczenia (k. 18 – 19)/

(...) Spółka Akcyjna w S. uznała roszczenie cesjonariusza S. Z. co do kwoty 2.952,00 zł, na którą składały się koszt wynajmu pojazdu zastępczego na okres 11 dni, tj. od dnia powstania szkody (2 października 2013 roku) do dnia oględzin pojazdu (9 października 2013 roku), przy uwzględnieniu 2 dni technologicznego czasu naprawy oraz 2 dni organizacyjnych i przy zastosowaniu stawki najmu w kwocie 246,00 zł brutto za dobę.

/dowód: pismo pozwanej z dnia 30 stycznia 2014 roku (k. 115)/

Ceny najmu pojazdów klasy podobnej do tej, do której należał uszkodzony pojazd F. (...), wynosiły od 202,00 zł brutto do 541,00 zł brutto za dobę.

/dowody: pisemna opinia biegłego sądowego (k. 265 – 281) wraz z opinią uzupełniającą (k. 318 – 320), wydruki ze stron internetowych (k. 28 – 31, 116 – 119, 235 – 240)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w części w oparciu o okoliczności bezsporne, znajdujące potwierdzenie w treści dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym, w pozostałym zakresie opierając się o wymienione wyżej dowody z dokumentów oraz opinię biegłego sądowego M. B..

Zarówno treść jak i autentyczność dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd przydał dokumentom tym moc dowodów w całości.

Opinia sporządzona przez biegłego sądowego była zdaniem Sądu fachowa, rzetelna i jasna. Ostatecznie, po sporządzeniu przez biegłego pisemnej opinii uzupełniającej, żadna ze stron reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników, opinii tej nie kwestionowała ani nie wnosiła o uzupełnienie postępowania dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Wobec faktu, iż Sąd wydał w niniejszej sprawie wyrok zaoczny, a pozwana (...) Spółka Akcyjna w S. złożyła skutecznie sprzeciw od tego wyroku, Sąd, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 347 k.p.c., był zobowiązany do ponownego rozpoznania sprawy i wydania wyroku, utrzymującego w mocy wyrok zaoczny w całości lub w części albo uchylającego go i orzekającego o żądaniu pozwu.

Podstawę odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 2 października 2013 roku stanowił przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), zgodnie z którym, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11

lipca 1957 roku, sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 roku, sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

Jak wynika z treści przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Oznacza to z kolei, iż odpowiedzialność zobowiązanego nie jest ograniczona tylko do bezpośrednich następstw działania sprawcy kolizji, ale musi mieścić się w granicach normalnego związku przyczynowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwana sformułowała zarzut braku legitymacji czynnej powoda, kwestionując skuteczność zawartej między nim

a poszkodowanym w zdarzeniu z dnia 2 października 2013 roku A. K. (2) umowy cesji i podnosząc, że na dzień jej zawarcia, wierzytelność którą miała ona obejmować nie istniała, a to wobec faktycznego nieponiesienia przez A. K. (2) kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Argumentacja pozwanej w powyższym zakresie nie mogła okazać się skuteczna.

W przekonaniu Sądu, powód niewątpliwie nabył prawo do dochodzenia odszkodowania na podstawie przepisu art. 509 k.c., albowiem między nim a poszkodowanym, została skutecznie zawarta umowa cesji, na podstawie której, powód nabył prawo dochodzenia odszkodowania w powyższym zakresie. Umowa została sporządzona z zachowaniem warunków formalnych jej skuteczności – w formie pisemnej, z precyzyjnym opisaniem przedmiotu cesji oraz z podpisem stron dokonujących czynności. Jeśli chodzi o skuteczność cesji w aspekcie istnienia (bądź nieistnienia) wierzytelności, którą umowa obejmowała, Sąd orzekający

w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w jego uchwale z dnia 10 lipca 2008 roku (III CZP 62/08, Biul.SN 2008/7/5), zgodnie z którym pojęcie strat, jakie poszkodowany poniósł – w rozumieniu przepisu art. 361 § 2 k.c.

– obejmuje także niezaspokojone przez poszkodowanego, a wymagalne zobowiązania na rzecz osoby trzeciej. Tym samym, skoro możliwa i niekwestionowana co do skuteczności jest cesja wierzytelności dotycząca kosztów naprawy pojazdu, rozliczanych bezgotówkowo, to brak jest logicznego uzasadnienia dla przyjęcia odmiennej koncepcji dla rozliczenia w ten sposób kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Ostatecznie, między stronami nie były sporne okoliczności zdarzenia z dnia

2 października 2013 roku, ani podstawy odpowiedzialności pozwanej za skutki tego zdarzenia. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania, które wiązało się z uzasadnionym okresem najmu pojazdu zastępczego oraz jego kosztów.

Jeśli chodzi o uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił w całości w oparciu o sporządzoną w toku postępowania opinię biegłego sądowego M. B.. Biegły dokonał szczegółowej analizy przebiegu postępowania likwidacyjnego dotyczącego pojazdu poszkodowanego A. K. (1), w tym niezbędnego okresu związanego z koniecznością zapewnienia części potrzebnych do jego naprawy, ich okresowej niedostępności na rynku części i oczekiwania na ich dostarczenie. Analiza przebiegu procesu naprawy pojazdu doprowadziła Sąd do wniosku, że wydłużenie procesu naprawy pojazdu poszkodowanego było spowodowane okolicznościami obiektywnymi, niezależnymi zarówno od poszkodowanego, który oddał pojazd do naprawy

w możliwym najbliższym terminie, w tym samym dniu najmując pojazd zastępczy (nie wcześniej, mimo że między zdarzeniem, a oddaniem pojazdu do warsztatu minęło 7 dni), jak

i od autoryzowanego warsztatu naprawczego, którego działania zostały wstrzymane z uwagi na niedysponowanie przez dostawcę części (F. (...)) częścią niezbędną do naprawy uszkodzonego pojazdu. Z całą pewnością, nie można czynić zarzutu wobec autoryzowanego warsztatu naprawczego co do jego opieszałości w prowadzeniu naprawy, skoro zakończyła się ona na krótko po tym, jak brakująca część została mu dostarczona. Okoliczności te zostały zresztą potwierdzone w opinii biegłego sądowego, który uznał uzasadniony czasokres naprawy pojazdu, a tym samym uzasadniony czasokres najmu pojazdu zastępczego, na

51 dni.

Jeśli chodzi natomiast o wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego zastosowanej w umowie zawartej między poszkodowanym a powodem, jak wynikało z treści opinii biegłego sądowego, stawka wynajmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda mieściła się w stawkach rynkowych obowiązujących na terenie województwa (...).

W ocenie Sądu, ustalona ostatecznie na kwotę 307,50 zł brutto stawka nie była rażąco wygórowana, w szczególności zważając na okoliczność, iż była ona odciążona od dodatkowych kosztów, które pojawiają się przy okazji najmu pojazdów zastępczych (tj. nie zastosowano limitu kilometrów, kaucji i ograniczeń wiekowych dla kierowców).

W konsekwencji, koszt wynajmu pojazdu zastępczego przedstawiał rzeczywistą wartość szkody poniesionej przez powoda.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda pełnych kosztów związanych z podstawieniem pojazdu zastępczego do warsztatu naprawczego, w którym dokonywana była naprawa uszkodzonego pojazdu poszkodowanego, oraz pełnych kosztów związanych z odbiorem pojazdu zastępczego z tego warsztatu. Doświadczenie zawodowe Sądu wskazuje, iż nie ulega wątpliwości, że dostarczenie pojazdu zastępczego do miejsca, w którym miał rozpocząć się jego najem oraz odbiór pojazdu z tego miejsca, spowodował powstanie po stronie wynajmującego – powoda dodatkowych kosztów, chociażby z tytułu konieczności dojazdu do miejsca przeznaczenia. W konsekwencji, Sąd ostatecznie uznał, że należność z powyższego tytułu, na łączną kwotę 246,00 zł (2 x 100,00 zł netto + 23% VAT) powiększała szkodę poniesioną przez powoda i pozostawała w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 2 października 2013 roku.

W konsekwencji powyższych rozważań, wobec ustalenia, iż uzasadniony okres naprawy pojazdu poszkodowanego marki F. (...), a tym samym uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, wynosił 51 dni, zaś stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła

307,50 zł brutto (250,00 + 23 % VAT), odszkodowanie należne powodowi z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego wynosiło łącznie 15.682,52 zł (307,50 zł x 51 dni). Powyższą kwotę należało powiększyć o dodatkowe koszty związane z wynajęciem pojazdu, tj. podstawienia pojazdu do warsztatu naprawczego i jego odbioru, w łącznej kwocie 246,00 zł. Ostatecznie, należne powodowi odszkodowanie wyniosło łącznie 15.928,52 zł.

Mając na uwadze fakt, iż przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie pozwana wypłaciła na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, udokumentowanych wystawioną przez niego fakturą VAT, kwotę 2.952,00 zł, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota 12.976,52 zł. Kwota ta została ustalona jako różnica między wszystkimi poniesionymi przez powoda kosztami związanymi z wynajęciem pojazdu zastępczego, tj. w wysokości 15.928,52 zł, a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwaną.

Wobec faktu, iż w niniejszej sprawie został wydany wyrok zaoczny, na co zwrócono uwagę już powyżej, Sąd będąc zobligowanym do odniesienia się do jego treści po merytorycznym zbadaniu sprawy, uchylił wyrok zaoczny w części dotyczącej kwoty

1.230,00 zł, tj. kwoty, która niezasadnie była dochodzona przez powoda, a stanowiła różnicę między wysokością żądania z pozwu (14.206,50 zł), a odszkodowaniem podlegającym ostatecznemu zasądzeniu (12.976,52 zł), utrzymując wyrok zaoczny w pozostałym zakresie w mocy.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Jako że roszczenie odsetkowe powoda, także co do początkowej daty jego naliczania, nie było kwestionowane, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, jako mieszczące się w okresie wymagalności roszczenia, począwszy od upływu 30 – dniowego terminu likwidacji szkody od momentu jej zgłoszenia pozwanej, co nastąpiło w dniu 9 października 2013 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając je w całości na rzecz powoda od pozwanej, która przegrała spór. Na poniesione przez powoda koszty procesu, w łącznej wysokości

3.382,39 zł, składały się opłata od pozwu w kwocie 711,00 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 – j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, o których to kosztach orzeczono w wyroku zaocznym z dnia 22 maja 2014 roku, a także kwota 254,39 zł poniesiona z zaliczki uiszczonej przez powoda na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

Stosując przyjętą zasadę rozliczenia kosztów procesu, w punkcie 3. sentencji wyroku orzeczono o obowiązku zwrotu przez pozwaną na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. kwoty w wysokości 371,13 zł tytułem wydatków na sporządzenie opinii przez biegłego sądowego, które były tymczasowo pokryte ze środków tej jednostki.

SSR Grzegorz Korfanty